

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X
bytemX
zastoupen advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti

žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2022, č. j. SH/323/22-2//67.1/22126/HJ
KULK 60005/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 2. 2022, č. j. MUCL/21546/2022. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se z nedbalosti dopustil porušením § 4 písm. b) téhož zákona, a z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, jehož se úmyslně dopustil porušením § 5 odst. 1 písm. f) uvedeného zákona. Přestupky měl žalobce spáchat tím, že při řízení osobního automobilu tovární značky X, dne 12. 11. 2021 ve 23:05 hodin v obci Mimoň, poblíž domu v ulici V Lukách č. p. 84, nerespektoval pokyn policisty k zastavení vozidla, davaný mu rozsvícením červenobílého světelného znamení, doplněného červeným nápisem „STOP POLICIE“ a při následné kontrole se na výzvu odmítl podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.
2. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci podle § 35 písm. b), § 41 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč. Zároveň mu byl podle § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 125c odst. 6 písm. a) a písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla žalobci dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že vozidlo žalobce bylo Policií České republiky spatřeno před ulicí v Lukách. S ohledem na způsob jízdy pojala hlídka podezření na užití návykové látky, rozhodla se proto vozidlo zastavit za využití výstražných světél a nápisu „STOP POLICIE.“ Žalobce této výzvy nedbal a vozidlem vjel dálkově ovládanou bránou do zahrady k domu. Po vystoupení z vozidla jej policisté vyzvali k identifikaci a podstoupení testu na přítomnost alkoholu v krvi. Zkoušce se sice podrobil, nicméně svým jednáním mařil správné zachycení výsledku. Zasahující policisté proto žalobce vyzvali k podrobení se odbornému vyšetření v nemocnici v České Lípě, což odmítl.
4. Dne 6. 12. 2021 vydal správní orgán I. stupně příkaz, proti kterému podal žalobce včasný odpor. Přípisem ze dne 1. 2. 2022, který žalobce převzal dne 16. 2. 2022, správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání nařízenému na 23. 2. 2022 v 9:00 hodin. Na toto ústní jednání se žalobce bez omluvy nedostavil. V průběhu ústního jednání došlo k výslechu obou zasahujících policistů, kteří shodně popsali okolnosti silniční kontroly.
5. Rozhodnutím ze dne 24. 2. 2022 uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání výše označených přestupků. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil

blanketním odvoláním, které po druhé výzvě správního orgánu I. stupně doplnil. S odkazem na judikaturu a odbornou literaturu namítal, že nebyl předvolán na ústní jednání s dostatečným předstihem alespoň pěti pracovních dnů a provedením ústního jednání v jeho nepřítomnosti byl nezákonně zkrácen na svém právu na obhajobu. Brojil rovněž proti tomu, že není zřejmé, jakou výzvu měl od zasahujících policistů obdržet, tedy že nebyl zjištěn skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

6. K odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Námitku žalobce týkající se nedostatečné lhůty k přípravě na ústní jednání odmítl s tím, že předvolání bylo žalobci doručeno řádně, s předstihem sedmi kalendářních dnů. Zároveň odmítl tvrzení, že není zřejmé, jak měl být žalobce vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření. Za tímto účelem rekapituloval průběh kontroly a s odkazem na videozáznam pořízený při zásahu citoval jednotlivé výzvy a poučení příslušníků Policie České republiky. Žalovaný považoval spáchání výše označených přestupků žalobcem za prokázané, žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

7. V žalobě žalobce brojil proti postupu správního orgánu I. stupně, který žalobce nepředvolal k ústnímu jednání s dostatečným předstihem. K předvolání totiž došlo pouhé čtyři pracovní dny před termínem nařízeného ústního jednání.
8. Žalobce s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 26. 2. 2010, č. j. 51 Ca 1/2009-18, tvrdil, že předvolání k ústnímu jednání musí být doručeno s nejméně pětidenním předstihem, lhůta je přitom počítána v pracovních dnech. Tím, že správní orgán I. stupně konal ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, aniž by ho předvolal s dostatečným předstihem, zasáhl do jeho základního práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K tomu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, a nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II ÚS 788/02.
9. Žalovaný se nadto nevypořádal s odvolací argumentací žalobce, neboť nevzal v potaz odkazy na judikaturu a odbornou literaturu, kterou žalobce citoval v podaném odvolání. Podle žalobce je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, požadoval proto jeho zrušení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný se v písemném vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl podanou žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobce

11. V replice k vyjádření žalovaného žalobce na podporu své žalobní argumentace citoval rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2022, č. j. 41 A 79/2020-33, v němž se také hovoří o lhůtě pěti pracovních dnů.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle

§ 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

13. V první řadě se soud musel vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, musí být nepřezkoumatelnost rozhodnutí vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, jelikož nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. To neplatí pro případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně nereaguje na všechny aspekty vznesené námitky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat.
14. Ve zde přezkoumávané věci soud námitce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil. Má za to, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je. Žalovaný se se všemi námitkami žalobce vypořádal. Předestřel přitom relevantní argumentaci, kterou tvrzení žalobce vyvracel. S odkazem na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu lze uzavřít, že pokud žalovaný výslovně nereagoval na závěry odborné literatury, případně judikatury citované v odvolání, nezpůsobil tím nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
15. V dalším žalobním bodu žalobce tvrdil, že jej správní orgán I. stupně nepředvolal k ústnímu jednání s dostatečným předstihem. Zdejší soud pro přehlednost připomíná, že k předvolání žalobce k ústnímu jednání nařízenému na den 23. 2. 2022 na 9:00 hodin došlo přípisem ze dne 1. 2. 2022, vypraveným dne 2. 2. 2022. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 7. 2. 2022 a žalobce ji osobně převzal na konci úložní lhůty dne 16. 2. 2022, na ústní jednání nařízené na 23. 2. 2022 se však bez omluvy nedostavil.
16. Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky *k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.* Podle § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, platí, že *správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu k řízení je k provedení úkonu nezbytná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.*
17. Obecně lze konstatovat, že obviněný z přestupku má v řízení základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání podle § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky, ledaže by odmítl se k projednání přestupku dostavit, anebo se na předvolání k jednání nedostavil bez náležité omluvy nebo dostatečného důvodu.

18. Z citovaného § 59 správního řádu vyplývá, že předvolání k jednání je nutno předvolávané osobě doručit s dostatečným předstihem, zpravidla nejméně pětidenním. Judikatura správních soudů však připouští možnost zkrácení této lhůty. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2022, č. j. 6 As 15/2021-23, „*stanoví-li § 59 správního řádu, že předvolání k jednání je nutno předvolávané osobě doručit s dostatečným předstihem, zpravidla nejméně pětidenním, není vyloučeno, že vzhledem k povaze konkrétní věci bude jako dostatečná akceptována i lhůta kratší, při současném zachování smyslu a účelu, pro který byla tato lhůta stanovena. Tím je poskytnutí časového prostoru jednak k přípravě na jednání, jednak k organizaci osobních a pracovních povinností předvolávané osoby, aby nedošlo k jejich kolizi s termínem nařízeného ústního jednání.*“
19. V nyní projednávané věci správní orgán I. stupně předvolal žalobce k nařízenému ústnímu jednání tak, že se jednání mělo konat sedmý kalendářní, respektive pátý pracovní den poté, co si žalobce písemnost převzal. Při posuzování, jestli v takovém případě došlo k vadě řízení spočívající v tom, že nebyla dodržena lhůta k předvolání žalobce k ústnímu jednání, je rozhodné, zda je možno čas poskytnutý k přípravě na jednání považovat za přiměřený povaze věci a její skutkové a právní složitosti.
20. V této souvislosti je také vhodné korigovat názor žalobce, podle něhož je pětidenní lhůta uváděná v § 59 správního řádu striktně vykládána ve dnech pracovních. Ze shora citovaného rozsudku ze dne 9. 2. 2022, č. j. 6 As 15/2021-23, vyplývá, že při počítání lhůty k doručení předvolání vychází Nejvyšší správní soud z toho, že v ustanovení § 59 správního řádu jde o lhůtu běžných pěti dnů. Výklad předestřený v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2010, č. j. 51 Ca 1/2009-18, podle něhož se stanovenou pětidenní lhůtou myslí alespoň pět pracovních dnů (obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2022, č. j. 41 A 79/2020-33), tak není kasačním soudem aplikován.
21. Pokud jde o nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II ÚS 788/02, je třeba zdůraznit, že Ústavní soud tehdy považoval za sporné faktické provedení předvolání, které mělo proběhnout telefonicky, a jehož vlastní uskutečnění nebyly správní orgány schopny dostatečně prokázat. Z uvedeného je zřejmé, že tato věc se týkala zcela jiné skutkové otázky, než zde projednávaný případ.
22. Ani další žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, není na posuzovanou věc přílehlavý. V tomto rozsudku byla otázka předvolání řešena výhradně v návaznosti na řádnost omluvy z ústního jednání. Jednalo se rovněž o zcela odlišnou skutkovou situaci. Žalobce v tehdy řešené věci byl v době ústního jednání upoután na lůžko a neměl přístup ke komunikačním prostředkům, což následně osvědčil lékařskými zprávami přiloženými k omluvě. I přesto správní orgány chybně konaly jednání v jeho nepřítomnosti. Obdobná situace však ve zde přezkoumávaném případě zjevně nenastala.
23. Krajský soud proto uzavírá, že v posuzované věci byl žalobci k přípravě na ústní jednání poskytnut čas přiměřený. Ostatně ani žalobce neuvádí, z jakého důvodu byla lhůta šesti kalendářních dnů (z toho čtyř pracovních) pro přípravu na ústní jednání nedostatečná.
24. I kdyby ale zdejší soud dospěl k závěru, že žalobce nebyl předvolán k ústnímu jednání s dostatečným předstihem pěti pracovních dní, neměla by tato vada za následek

nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zdejší soud zdůrazňuje, že ve zde souzené věci se žalobce svou neúčast na ústní jednání vůbec nepokusil omluvit a v žalobě nijak nekonkretizoval, jak mělo být jeho nepřítomností na ústním jednání do jeho procesních práv konkrétně zasaženo, nerozporoval provedené důkazy ani nenavrhoval provedení důkazů jiných.

VI. Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O žalobě rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
27. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 20. dubna 2023

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně